

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Paa Monte Pincio

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Paa Monte Pincio", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 285. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid54836/facsimile.pdf>
(tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

PAA MONTE PINCIO.

Paa Monte Pincio staar jeg. Solen slaar
sit Flammetelt langs Horisontens Linier,
og mens den langsomt til sin Hvile gaar,
forgylder den de mørkegrønne Pinier.
Alt er saa stille; til mit Øre naar
kun Nattergalen fra de nære Vignier,
og monotont sig med dens Klage blande
de sprudlende Fontaners friske Vande.

Og Dagen svinder. Skjult i Nattens Gem
den fulde Maane over Roma svæver,
paa Himlens Baggrund Peterskirken hæver
sit kuppelbaarne Kors mod Fredens Hjem.
Af Nattens Porte Stjerner myldre frem,
lævt under Korset Sirius alt bæver,
mens Dioskurerne med sænket Pande,
af Maanen blegnede, mod Zenith stande.

Ved Obeliskens staar jeg. Tavst og tyst
den minderige By i Dybden ligger,
men ej min Sjæl dens døde Storhed drikker;
min Tanke flyver til en anden Kyst.
Til dig, mit Nord, mit Hjem, mit Haab, min Lyst,
til dig jeg Tankens Bud med Længsel skikker,
til dig, o Gefion, med de lave Straende,
du skønne Havfru, født af Sundets Vande!

Og dog, hvad vil jeg der? Naar Øresundet
paa ny mig vugger i sin bløde Favn,
da vil i Bølgen spejles et forsvundet,
et savnet Billed og et elsket Navn,
og Skoven hviske vil om Sorg og Savn,
og Voven om en Tid, som bort er rundet,
og Himlens Stjerner om det Haab, hun skabte,
og Nattens Stilhed om den Fred, jeg tabte.